

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ
ORAZ DOROBKU ARTYSTYCZNEGO DOKTORANTA
mgra Roberta Zawadzkiego

Zleceniodawca recenzji:

Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. L. Schillera w Łodzi – pismo z dnia 30 sierpnia 2022 roku, zlecenie podjęte na podstawie art. 11 oraz ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 882, 1311 ze zm.) & 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Z 2016 r., poz. 1586)

Dotyczy:

Zlecenia przewodniczącego Uczelnianej Komisji ds. Stopni PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi, zrecenzowania pracy doktorskiej „*Niezapomniane przemowy. Aktor w erze kreacji sieciowej*” oraz dorobku artystycznego mgra Roberta Zawadzkiego, doktoranta Wydziału Aktorskiego PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi.

Stosowną dokumentację Kandydata mgra Roberta Zawadzkiego otrzymałam 1 września bieżącego roku.

Dokumentacja zawiera:

- pismo przewodniczącego Uczelnianej Komisji ds. Stopni i Tytułów PWSFTvit im. L. Schillera w Łodzi
- dysertację doktorską zatytułowaną „*Niezapomniane przemowy. Aktor w erze kreacji sieciowej*” wraz z aneksem zawierającym indeks fotografii oraz teksty źródłowe
- kwestionariusz osobowy do wniosku o przeprowadzenie postępowania awansowego
- dokumentację wykształcenia
- CV
- wykaz i dokumentację dorobku artystycznego
- zapis internetowego projektu artystycznego, pt. „*Niezapomniane przemowy*” zrealizowanego w ramach programu „Kultura w sieci” na nośniku pendrive

Dane o kandydacie (na podstawie otrzymanej dokumentacji dorobku).

Mgr Robert Zawadzki urodził się [REDAKTOWANE] w Ostrowie Wielkopolskim. Pierwszym krokiem wejścia na ścieżkę zawodową aktora było ukończenie Policealnego Studio Aktorskiego w Krakowie (2000 rok). W 2005 roku ukończył Wydział Aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie, Filia we Wrocławiu (obecnie Akademia Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego). Tak się złożyło, że byłam opiekunem tegoż rocznika i z satysfakcją obserwuję rozwój artystyczny Doktoranta, który nie poprzestał li tylko na zdobywaniu wiedzy w

sferze wykonywanego zawodu, ale „poszedł dalej”- ukończył Podyplomowe Studia Menadżerskie dla Twórców Artystów i Animatorów Kultury na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego w 2014 roku. Od 2017 roku jest doktorantem PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi. W międzyczasie ukończył Gdyńską Szkołę Filmową, Wydział Reżyserii Filmowej w 2022 roku. Wykształcenie jest udokumentowane, jednak zauważam brak dyplomu ukończenia Wydziału Reżyserii Filmowej, jak mniemam spowodowane tym samym rokiem ukończenia, co złożenie dokumentacji doktorskiej.

Kandydat nie ubiegał się uprzednio o nadanie stopnia tytułu doktora.

Doktorant w swojej karierze nie był związany etatowo z żadnym teatrem z wyboru bycia freelancerem. Jego działalność artystyczna polega na realizowaniu ról w spektaklach na zlecenia. Etatowo związany jest z AST im. St. Wyspiańskiego w Krakowie, Filia we Wrocławiu na Wydziale Aktorskim jako asystent. Od 2017 roku współprowadzi przedmiot „Filmowanie Aktora dla studentów II roku Wydziałów: Reżyserii Filmowej i Telewizyjnej, Sztuki Operatorskiej i Aktorskiego PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi. W latach 2015- 2017 zrealizował wolontariat na Wydziale Aktorskim we Wrocławiu – przedmiot „Sceny Współczesne” na III roku pod okiem prof. Krzysztofa Dracza. Tak więc, rozpoczął ścieżkę pedagogiczną.

Jako aktor współpracował z takimi teatrami, by wymienić:

- Teatr im. J. Kochanowskiego w Opolu
- Teatr im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu
- Teatr Miejski w Gliwicach
- Scena In Vitro w Lublinie
- Teatr im. H. Modrzejewskiej w Legnicy
- Trzeci Teatr w Poznaniu
- Teatr Polski w Bielsko-Białej
- Teatr Studio w Warszawie
- Bałtycki Teatr Dramatyczny
- Teatr na Woli w Warszawie

oraz za granicą, gdzie grał w spektaklu „Quietly” w reż. Jimmy Fay`a: Public Theatre, Nowy Jork, Soho Theatre, Londyn, Lyric Theatre, Belfast, Traverse Theater, Edynburg, Irlandzki Teatr Narodowy, Dublin.

Wykreował wiele ról teatralnych, telewizyjnych i serialowych. Zrealizował także spektakle jako reżyser.

Ocena dorobku artystycznego kandydata

Przedstawiony dorobek artystyczny mgra Roberta Zawadzkiego jest interesujący, różnorodny wieloaspektowy. Od ukończenia Wydziału Aktorskiego we Wrocławiu jest czynnym zawodowo aktorem o szerokich horyzontach zainteresowań sztuką aktorską- od aktora, reżysera, performera, pedagoga, montażysty, scenarzysty, nagrywania audiobooka, słuchowisk, czy prowadzenia warsztatów dramaturgicznych. Wyraźnie jawi się jako artysta ciągle poszukujący, doświadczający. Pracę artystyczną Doktoranta można by podzielić na;

1. Aktor teatralny i filmowy
2. Reżyser teatralny i filmowy
3. Inne działania artystyczne

Ad. 1

Mgr Robert Zawadzki w swojej karierze aktorskiej współpracował z wieloma reżyserami, jak: Jacek Głomb, Arkadiusz Buszko, Julia Mark, Łukasz Witt- Michałowski, Lech Raczak, Paweł Szkotak, Paweł Passini, Piotr Ratajczak. Największym jednak sukcesem, co podkreśla w swojej rozprawie doktorskiej było spotkanie z reżyserem Jimmy Fay`em, a zarazem debiut na deskach Irlandzkiego Teatru Narodowego Abbey Theatre w Dublinie (2012)w spektaklu „Quietly” Owena

McCafferty. Z tymże spektaklem występował na znanych scenach świata: Traverse Theatre w Edynburgu (2013), Soho Theatre w Londynie (2014), Lyric Theatre w Belfaście (2014), Irish Repertory Theatre w Nowym Jorku (2016). Z pewnością był to czas obfitujący w nowe doświadczenia zawodowe. Współpracując z tak różnorodnymi reżyserami w wielu teatrach w Polsce wykreował wiele ciekawych ról.

Jako aktor filmowy wziął udział w trzydziestu ośmiu produkcjach filmowych, zarówno w fabularnych, jak i serialowych. Współpracował z Janem Hryniakiem („Miasto Długów”), Arturem Żmijewskim („Ojciec Mateusz”), Janem Jakubem Kolskim („Wenecja”), Romanem Polańskim („Pianista”), Maciejem Migasem („Drogi wolności”), Piotrem Trzaskalskim („Stulecie winnych:), Robertem Wichrowskim („Klub szalonych dziewczyn”), Wojciechem Wójcikiem („Czas honoru”), Maciejem Wielowieyskim („Niesamowite historie”), Marleenem Gorris („Wichry Kołomy”), Oskarem Kudlacik („Off the light”), Brianem Henry Martinem („My big fat Moonie Wedding”), Colmem McCarthy („Murphy`s Law”) i wieloma innymi.

Ad. 2

Doktorant wyreżyserował w koprodukcji „Zabawy na podwórku” E. Mazya – Stowarzyszenie „Kochanowski z Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu, ale także dokonał adaptacji, był autorem scenografii, opracował stronę muzyczną spektaklu oraz efekty wizualne. Kolejną sztuką była reżyseria „...nie czekajcie” G. Carburariu i Sz. Bogacza w Teatrze im. Szaniawskiego w Wałbrzychu oraz kolejne: „Między słowami” czytanie performatywne sztuki O. McCafferty „Po cichu” podczas 57 Kaliskich Spotkań Teatralnych. Wyreżyserował i zmontował teledysk do piosenki „Więcej tlenu” zespołu Big Cyc, był autorem scenariusza i reżyserem etiudy filmowej „Bezdech”, a także filmów krótkometrażowych, takich jak: „ Stróż” (2021), „Krótki film o miłości w długim ujęciu” (2021), „Szpagat” (2021), „Dzień Matki” (2021).

Na swoim koncie ma również dwa słuchowiska: „Honorowy Obywatel Miasta” w reż. P. Ratajczaka oraz „Ripp van Winkle” w reż. Tatiany Logoidy, nagrał również audiobooka „Big Cyc a barykadzie rokędrola” J. Wardawego. Brał udział w wielu projektach artystycznych, np. Irish Equity Showcase-pokaz monologów w Liberty Hall Theatre w Dublinie (2006), Sztuka Dialogu-warsztaty dramaturgiczne (2006, 2008, 2009) i innych.

Za swoją działalność artystyczną otrzymał nagrody, m.in. :

- 2015 - Osobowość Ostrowskiej Kultury – Nagroda Prezydenta Miasta Ostrowa Wielkopolskiego
- 2013 - Fringe First – nagroda na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym w Edynburgu
- 2010 - XVIII Subiektywny Spis Aktorów Teatralnych Jacka Sieradzkiego- kategoria „ Na fali”

Był także kilkukrotnym stypendystą. W 2016 otrzymał Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska”, w 2018/2019 i 2019/2020 Stypendium doktoranckie i projakościowe PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi. A w 2020 roku otrzymał Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Kultura w sieci”, które stanowi przyczynek do rozprawy doktorskiej „*Niezapomniane przemowy. Aktor w erze kreacji sieciowej*”.

Dokumentacja wykazanego dorobku artystycznego to wybiórcze recenzje z: otrzymanej Nagrody na Na Fringe, Subiektywnego spisu aktorów teatralnych J. Sieradzkiego; ze spektakli: „Szewcy” , „Wodzirej. Koszalin kulturkampf w reż. P. Ratajczaka w Bałtyckim teatrze Dramatycznym w Koszalinie, „ Nic co ludzkie” w reż. P. Passiniego, P; Ratajczaka, Ł. Witt- Michałowskiego na scenie prapremier In Vitro w Lublinie, „Dziady” w reż. L. Raczaka w Teatrze im. H. Modrzejewskiej w Legnicy, „Kowal Malambo’ w reż O. Spisak w laboratorium dramatu w Warszawie oraz w języku angielskim wywiady i recenzje spektaklu „Quietly” w reż J. Fay`a W moim odczuciu zapoznając się z całym dorobkiem artystycznym Kandydata, najważniejszym była rola w spektaklu „Quietly”. Otrzymał wiele bardzo dobrych recenzji, które odnoszą się zarówno do debiutu aktora na scenie Abbey Theatre, jak i spektakli granych na innych znanych scenach w Irlandii, Nowym Jorku, Wielkiej Brytanii.

Recenzenci bardzo dobrze oceniają kreacje aktorskie mgra Roberta Zawadzkiego jako interesujące, szczerze, wyróżniający się na tle aktorów, który w przejmujący sposób oddaje wewnętrzne przemiany bohatera, buduje kreacje dojrzałe i autentyczne w sposób profesjonalny.

Dorobek artystyczny oceniam pozytywnie, choć uzyskałby większą wiarygodność gdyby był bardziej szczegółowo udokumentowany (plakaty, programy, recenzje, wywiady...etc.)

Ocena pracy doktorskiej kandydata

Dysertacja doktorska mgra Roberta Zawadzkiego zatytułowana „Niezapomniane przemowy. Aktor w erze kreacji sieciowej” obejmuje 75 stron. Zawiera wstęp, 4 rozdziały, podsumowanie, bibliografię, życiorys autora niniejszej dysertacji oraz indeks nazwisk.

Doktorant w swojej pracy poddaje analizie dzieło artystyczne, którym to stał się projekt internetowy „Niezapomniane przemowy” zrealizowany w ramach Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego - „Kultura w sieci” w warunkach pandemii COVID-19, poszerzając go o doświadczenie pracy w charakterze pedagoga na Wydziale Aktorskim we Wrocławiu w czasie trwania pandemii.

W rozdziale pierwszym podejmuje próbę określenia czym jest elastyczność i odwaga w zawodzie aktora, co w moim odczuciu w dynamicznie zmieniających się czasach w każdym aspekcie jest niezwykle ważne. Słusznie przytacza definicję terminu *elastyczny, jako łatwo przystosowujący się do nowych warunków*. Zadaje pytanie: czy aktorstwo jest właśnie takim działaniem? Otóż, tak. Przytaczając szereg argumentów, udowadnia jak ważne jest „bycie elastycznym” w tym zawodzie, począwszy od elastyczności emocjonalnej jako elementu aktorskiego rzemiosła, poprzez funkcjonowanie w zawodzie. Odwaga przekraczania granic w otwieraniu się na zmieniające się warunki rynku pracy przez pandemię, szczególnie to unaocznia. Czasy lockdownu, zamrożenia pracy aktorów w teatrach udowodniły, że jest alternatywa „bycia” w zawodzie, właśnie poprzez medium, którym stał się internet. Dla autora, odwaga jest zjawiskiem wieloaspektowym, począwszy od twórczych poszukiwań po rolę artysty jako służebną wobec społeczeństwa. Przytaczając te dwie cechy (elastyczności i odwagi) nawiązuje do podjęcia się ryzyka niniejszego projektu internetowego „Niezapomniane przemowy”.

W rozdziale drugim określa założenia i cele programu „Kultura w sieci” konfrontując to z rzeczywistością i nadmieniając o wątpliwościach dotyczących kryteriów oceny wniosków. Opisuje podłoże, inspiracje i koncepcję niniejszego projektu. Wyjaśnia jak ważne są przemówienia, jaką mają ogromną siłę oraz sprawczość na przestrzeni wieków. Istotnym elementem jest dla mnie porównanie przemówień do monologów, które nierzadko są wyzwaniem aktorskim, a także karkołomnymi zadaniami do wykonania. I właśnie dlatego dokonał odważnego wyboru, aby wykreować dzieło artystyczne oparte na wybranych przemowach, które, jak deklaruje autor, jest osobistym manifestem.

W kolejnym rozdziale uszczegóławia swoje motywacje, konteksty, wątki społeczno-polityczne oraz intencje, którymi się kierował przy doborze materiału. Doktorant wybrał i przedstawił motyw, interpretację i realizację całego cyklu dziewięciu słynnych przemówień w kontekście politycznym, społecznym i historycznym. Zatem, pierwszą jest mowa irańskiej artystki Shirin Neshat **DBAJCIE O SWOICH ARTYSTÓW**. Kolejne, to: wystąpienie Roberta F. Kennedy`ego **MOŻEMY CZYNIĆ DOBRO W NASZYM KRAJU**, Maurice`a Williamsona **NIE LĘKAJCIE SIĘ**, Johna Hume`a **PRZEMÓWIENIE NOBLOWSKIE**, Lecha Wałęsy **JAK POLAK Z POLAKIEM**, Benjamina Franklina **POPIERAM TĘ KONSTYTUCJĘ ZE WSZYSTKIMI JEJ WADAMI**, Endy Kenny`ego **PO PIERWSZE DZIECI**, Aleksandra Kwaśniewskiego **PRZEMÓWIENIE W JEDWABNEM** oraz jako ostatnie Dalajlamy **XIV EDUKACJA I GORĄCE SERCE**.

Powyższe przemówienia oraz ich kolejność zostały wybrane w bardzo przemyślany i nieprzypadkowy sposób. Podłożem stały się ważne głosy:

1. W obronie wolności słowa, wolności artystycznej, pozycjonujący sztukę jako rodzaj pomostu

- między zwykłymi ludźmi, a ludźmi władzy. Rozszerzając aspekt tej mowy porównuje ją do „kina moralnego niepokoju”, do postrzegania i oddziaływania roli sztuki na otaczający świat.
2. W sprawie ideologicznego i politycznego podłoża nienawiści i stosowania przemocy, problem rasizmu
 3. W sprawie równouprawnienia osób LGBT - aspekt tolerancji dla osób nieheteronormatywnych, a także w odniesieniu do tejże sytuacji w naszym kraju.
 4. W sprawie i na rzecz jedności, pokoju i dialogu na świecie
 5. W sprawie prowadzenia nieustannego dialogu, rozwiązywania sporów drogą kompromisów
 6. W sprawie fundamentów demokratycznego państwa- konstytucji, jej poszanowania, bowiem ona stanowi podwaliny norm prawnych oraz społecznych w danym kraju.
 7. W sprawie walki o godność ofiar przemocy seksualnej
 8. W sprawie ksenofobii
 9. W sprawie wspólnej, zbiorowej odpowiedzialności za świat, w którym żyjemy

W każdym z tych przemówień autor widzi wspólny wątek edukacji, ogromne znaczenie kultury i sztuki w odniesieniu do przemian społecznych, politycznych i historycznych.

Rozdział czwarty autor poświęca procesowi kształcenia studentów na Wydziale Aktorskim we Wrocławiu w czasie pandemii. Opisuje warunki w jakich przyszło kształcić przyszłych aktorów, wyciągając z tego mimo wszystko korzyści, choć także podkreśla jakie były trudności z tym związane. Wzbogaca swoje refleksje o dwa wywiady, ze studentem III roku oraz z profesorem prowadzącym przedmiot. Zaznacza, iż wartością wynikającą z tej trudnej sytuacji było wypracowanie alternatywnych metod, sposobów na pracę w nowych warunkach, o których nigdy byśmy nie pomyśleli przed pandemią i lockdownem. Zgadzam się z tym stwierdzeniem, choć nigdy nie zastąpi to żywego kontaktu z drugim człowiekiem, ale jesteśmy bogatsi o nowe narzędzia. Ta sytuacja udowadnia jak ważna jest elastyczność i odwaga.

W podsumowaniu Doktorant podkreśla możliwości jakie niesie internet – możliwości dostępu do kultury. Osobiście widzę w tym więcej – Kultura dostępna dla osób wykluczonych i to dzisiaj stanowi ważność!

Praca wzbogacona jest o fotografie. Całość dysertacji odpowiada treści zawartej w tytule. Praca napisana jest z dużym, osobistym zaangażowaniem, odpowiedzialnością artysty wobec społeczeństwa. Przybliżyła wątki historyczne wybranych przemówień i ich znaczeniowość. Z dużą odwagą, wiarą i szczerością Doktorant przybliży swoją pracę jako twórcy. Wybrzmiewa ton odpowiedzialności, dbałości o kształcenie przyszłych pokoleń aktorów, ale także stanowisko wobec czasów, w których dane jest nam żyć. Temat i treści niniejszej dysertacji uważam za interesujące, a strona merytoryczna spełnia wymogi.

Strona formalna i edytorska rozprawy doktorskiej mgra Roberta Zawadzkiego nie jest wolna od uchybień. Pojawiają się błędy literowe (np. 11, 15, 25, 62), interpunkcyjne (np. s. 36), edytorskie (zmiana kursywy w przeprowadzonym wywiadzie s. 69-70). Zauważam, brak spójności w zamieszczaniu przypisów dotyczących zamieszczonego, cytowanego tekstu, lub ich brak (np. na stronie 4 autor przytacza cytaty z „44 listy ze świata płynnej nowoczesności” Zygmunta Bauman, bez opatrzenia go przypisem- stron, wydawnictwo, rok..etc...podobnie zdarza się w wielu innych przypadkach: przytoczę kilka: s. 5 cytaty Einsteina, s. 9 cytaty Williama Whartona, s. 17 cytaty Pabla Picassa, s. 23 cytaty R. F. Kennedy`ego)

Ocena dzieła artystycznego

Na podstawie nagrania na nośniku pendrive - artystycznego projektu internetowego, zatytułowanego „Niezapomniane przemowy”, który powstał w ramach programu stypendialnego MKiDN „Kultura w sieci” w czasie pandemii. Inspiracją był zbiór „Niezapomniane przemowy.

Słowa, które zmieniły bieg historii” w opracowaniu Shauna Ushera oraz „Wielkie mowy historii” w opracowaniu Tadeusza Zawadzkiego i Marka Gumkowskiego.

Cała struktura dzieła nie odbiega od opisu zawartego w dysertacji Doktoranta. Całość podzielona jest na dziewięć części, o różnym czasie trwania. Całość trwa około 72 minuty.

Ten swoisty monodram w wykonaniu samego Doktoranta oparty jest na czytaniu w języku polskim (przetłumaczonych z języka angielskiego, wybranych przemówień). Każda przemowa - czytanie jest poprzedzone informacją (w formie napisów) kto jest autorem przemowy, jej tytułem oraz datą i miejscem jej wygłoszenia. Jak wspomina autor w swojej dysertacji, od dawna interesował się tym tematem, szczególnie w odniesieniu do monologów aktorskich, którymi także są (w pewnym stopniu) wielkie przemówienia. W moim odczuciu to niezwykle ciekawa konfrontacja. Mierzenie się aktora z monologami bohaterów literackich jest wyzwaniem. Zaś powyższy projekt artystyczny biorąc także warunki w jakich powstawał stanowi odważne, nietuzinkowe dzieło artystyczne, choć dość ryzykowne. Przemowy są czytane w zgodnej kolejności jak opisuje w swojej dysertacji autor. Odnosząc się do całości dzieła, w swojej stylistyce, estetyce i merytoryce jest spójne. Bardzo przemyślane jest zastosowanie środków aktorskich, które w każdej części nieznacznie się różnią, dostosowane są do treści danego przemówienia. Autor przeprowadził głęboką analizę postaci, które są autorami wybranych przemówień pod kątem mowy ciała, a także ich cech charakterystycznych. Do każdej z przemów podszedł bardzo indywidualnie wczuwając się w intencje autora, ale także wychwytyjąc poczucie humoru, refleksyjność, powagę, złość bądź próbując przełożyć na własne słowa. Celem nadrzędnym, jak pisze autor w dysertacji, było nadanie każdemu z przemówień jak największej mocy, żeby jako aktor służyć interpretowanemu przez siebie tekstowi. Co, uważam za cel osiągnięty. Dzieło artystyczne jest zrealizowane ascetycznie, w spójnej formie wizualnej i koncepcyjnej.

Warunki, w jakich powstało dzieło spowodowały, że stał się autorem koncepcji, aktorem, reżyserem, operatorem i montażystą, a także osobą, która opracowała scenografię- stronę wizualną. Autorem oprawy muzycznej był Jacek Jędrzejak, która była dodatkowym walorem budującym klimat każdego z przemówień.

Pierwszy odcinek z całego cyklu to przemowa Shirin Neshat „Dbajcie o swoich artystów”(około 6:56). Obraz stonowany w odcieniach szarości, a zastosowane subtelne środki aktorskie bez zbędnego patosu podkreślają ważne przesłanie tej przemowy. Drugi odcinek, przemowa R.F. Kennedy'ego „Możemy czynić dobro w naszym kraju” - 5:26 (na tle zdjęcia R. F. Kennedy'ego podczas wygłaszania mowy) jest w swoim wyrazie wzruszający. W trzecim odcinku autor bierze na warsztat przemowę Maurice'a Williamsona „Nie lękajcie się” utożsamiając się z czytanimi słowami na tle flagi LGBT. Czwarty odcinek, najdłuższy ze wszystkich (12') to mowa Johna Hume'a „Przemówienie noblowskie” na tle ściany ze starych cegieł ma charakter powagi. W kolejnym odcinku, przemówienie Lecha Wałęsy „Jak Polak z Polakiem”(4:52) autor wykorzystał charakterystyczne cechy mówcy jak przybliżony ton i akcenty w mowie oraz gestykulację, na tle zapisanej tablicy „Żądania strajkujących załóg”. Następny odcinek, to mowa Benjamina Franklina „Popieram tę Konstytucję ze wszystkimi jej wadami” (5:42) ma charakter refleksyjny, ale także subtelnego wcielenia się w mówcę i jego intencji, na tle białej kartki z piórem. W siódmym odcinku autor przytacza przemówienie Endy Kenny'ego „Po pierwsze dzieci” (11:46). To mocny obraz na tle granatowego tła z dłonią zaciskającą różaniec, w którym aktor mgr Robert Zawadzki ze stanowczością przekazuje ważność i intencjonalność mowy. Przedostatni odcinek to przemowa Aleksandra Kwaśniewskiego „Przemówienie w Jedwabnem” (10:19) na tle ciemnoszarych podrapanych desek, przeczytana z dużą powagą i refleksją. Ostatni odcinek, to przemowa Dalajlamy XIV „Edukacja i gorące serce” (8:27) na tle ryciny. Aktor wciela się w postać mówcy, poprzez ton mówienia, łagodność, przekonanie o wygłaszanych wartościach oraz gestykulację. Niewątpliwymi walorami wszystkich czytań są: użyte środki wizualne i muzyczne, doskonałe dobrane kostiumy, dla każdego z przemówień inne z dopracowanymi najmniejszymi detalami.

Dzięki czemu staje się ciekawe i o odpowiednich rytmach. Bardzo zasadnym, w moim odczuciu jest dobór środków aktorskich odpowiednich dla każdego z przemówień. Dzieło artystyczne, w każdym obszarze: aktorskim, reżyserskim, koncepcyjnym, montażowym, wizualnym, muzycznym, treściowym jest autorskim, wartościowym i oryginalnym.

Sylwetka kandydata jawi się jako wyrazista i dynamiczna. Ciągłe poszukujący, elastyczny i odważny w podejmowanych działaniach artystycznych. O ukierunkowanym światopoglądzie z dużym doświadczeniem zawodowym oraz wiedzą.

Konkluzja

Skonstatować pragnę, iż po zapoznaniu się z całością dostarczonych materiałów- dorobku artystycznego, pisemną pracą oraz dziełem artystycznym - oceniam pozytywnie.

Praca doktorska Pana mgra Roberta Zawadzkiego w zakresie dzieła doktorskiego stanowi twórczy wkład w rozwój dyscypliny artystycznej *Sztuki Filmowe i Teatralne*.

Przedstawiony dorobek artystyczny, rozprawa doktorska oraz dzieło „Niezapomniane przemowy” odpowiada wymaganiom stawianym kandydatom ubiegającym się o stopień doktora (art. 12-15 ustawy z dnia 14.03. 2003 r.)

Popieram starania kandydata mgra Roberta Zawadzkiego o uzyskanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej *Sztuki Filmowe i Teatralne*.

Bożena Klimant